

www.jollibre.com

Títol original: *Aristotle*

© Del text: 2003, Foxbusters, Ltd

© De les il·lustracions: 2003, Blackbird Design Pty Ltd

Publicat d'acord amb Walker Books Limited London SE11 5HJ

© De la traducció: 2005, Ada Arbós i Bo

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Voramara, S. L.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-06-5

Dipòsit legal: M-39.589-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: maig de 2016

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Aristòtil, el millor gat per a una bruixa

Dick King-Smith

Il·lustracions de Bob Graham

jollibre

Per a Zona

D. K-S

Per a Caitlin i el seu aquelarre

B. G.

Quan Aristòtil era un gatet menut no sabia que els gats tenen nou vides. Sa mare sí que ho sabia, és clar, però va decidir que no li ho diria.

«Ara ja és bastant entremaliat i molt més atrevit que els seus germans», va pensar.

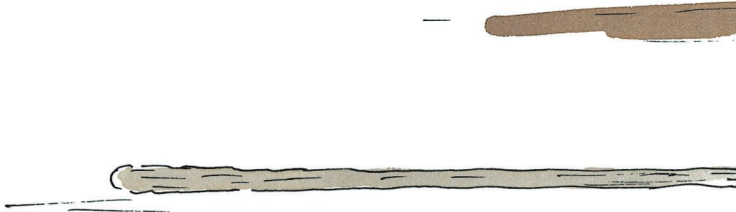
«Si damunt sap que té nou vides per a jugar, segur que s'arriscarà a fer un muntó de coses perilloses.»

Per això, quan Aristòtil se'n va anar de casa per anar a viure amb una velleta, sa mare només li va dir adéu i prou.

8 Aquella velleta era molt estranya, tenia el nas ganxut i la barbeta molt eixida. Anava vestida tota de negre i portava un barret molt alt damunt dels cabells grisos i llanosos.

Es deia Bella Donna. Va ser ella la que va decidir que el seu nou gatet es diria Aristòtil.

–En realitat hauria de tindre un gat negre, jo –va dir–. Però també està bé tindre'n un de blanc, per a variar.

El mateix dia que
Aristòtil va anar a viure
a l'estranya casa de Bella Donna
va decidir explorar-la de dalt a
baix. O més aïna de baix a dalt.
Perquè quan va haver mirat totes les
10 habitacions del pis de baix, i després
les del pis de dalt, li va vindre de gust
enfilarse a la teulada.

La teulada era de palla. Per això,
una vegada hi va pujar per la planta
enfiladissa que cobria les parets de la
casa, li va ser molt fàcil caminar-hi fins a
arribar a l'únic fumeral que hi havia.

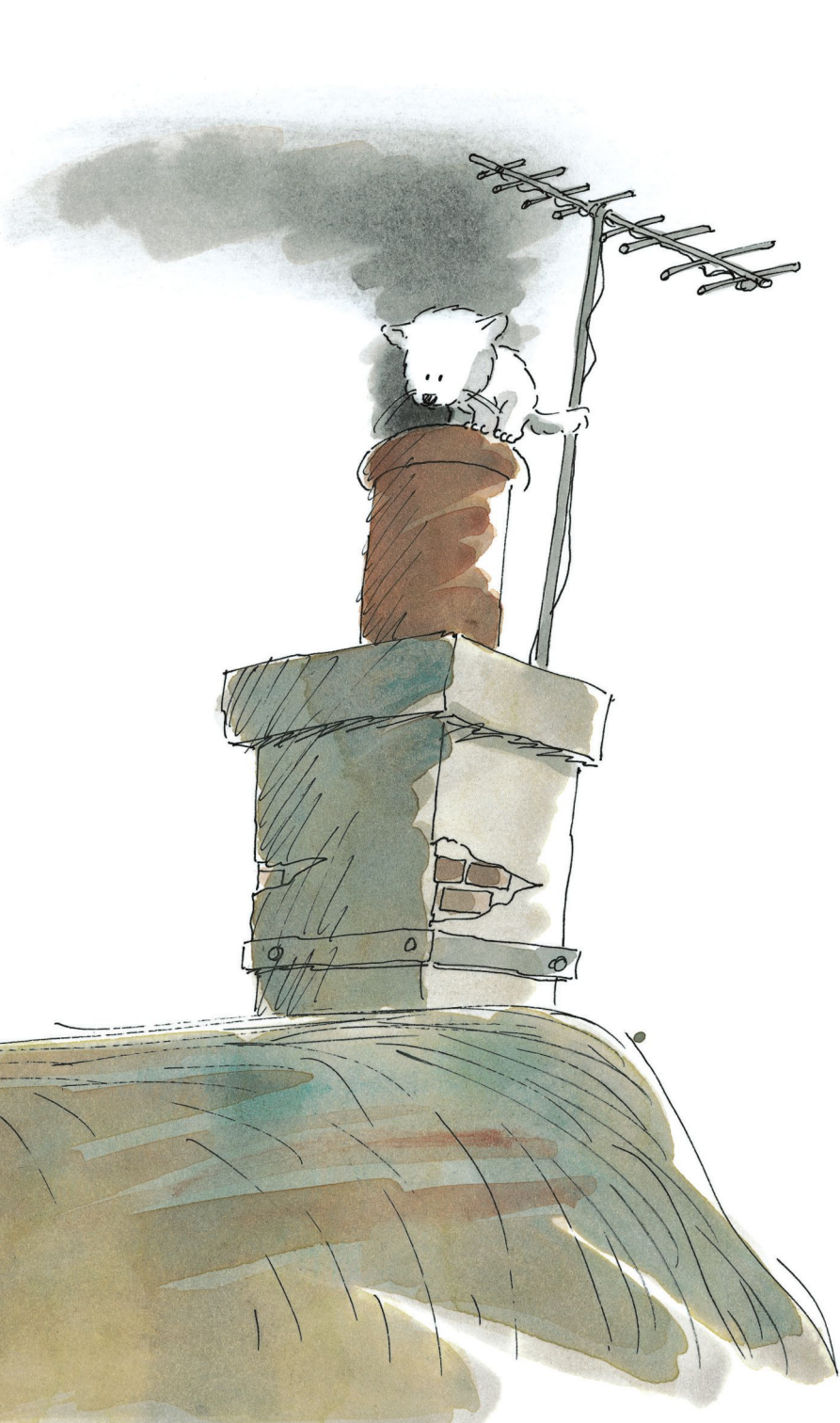

Llavors, com que era molt tafa­ner,
com tots els gats, Aristòtil es va en­fi­lar
dalt del fu­me­ral i va mi­rar pel forat,
pre­gun­tant-se per a què de­via servir.

En aquell pre­cís mo­ment, en va ei­xir
una bona fu­ma­rada que li va anar
12 a pa­rar a la cara. El fu­m el va fer tossir
i es­ternu­dar, va per­dre l'equi­libri i va
caure fu­me­ral avall.

Bella Donna acabava d'encendre la
llar quan, de sobte, va caure un muntó
de sutja que li va apagar les flames. Tot
seguit, va caure un gatet que era blanc,
però que ara estava tan negre com el seu
barret.

- 14 –Bé, gatet –va dir Bella Donna–,
acabes de perdre la primera de les teues
nou vides. Sort que el fumeral estava
molt brut, que, si no, hauries mort
cremat.

Hauràs d'anar més a espai, Aristòtil,
si vols arribar a fer-te fadri. Només
et queden huit vides.

Després de tot allò van haver de netejar molt. Amb una granera molt gran que hi havia en un racó de la cuina, Bella Donna va arreplegar tota la sutja que havia caigut. Després va tornar a preparar el foc i el va encendre. Va
16 calfar aigua i, quan l'aigua ja era prou calenta, la va abocar a una ferrada gran de llanda. Llavors va agafar Aristòtil i el va ficar dins de la ferrada per banyar-lo, ensabonar-lo i rentar-lo bé.

Aristòtil no va saber com agafar-s'ho, allò. D'una banda, com a cap gat, no li agradava gens anar brut i li va encantar tornar a ser el gatet blanc de sempre.

Però, de l'altra, no li agradava gens l'aigua. Tot i així, quan Bella Donna el va eixugar ben eixugat i li va posar un plat de carn al davant, va veure que la seua nova mestressa no li volia cap mal, al contrari.

Aristòtil no sabia què era la carn, i, de fet, era una barreja de potes de granota, caragols i cotxinilles fregides, però li va semblar deliciosa. Es va acabar el plat, es va estirar davant del foc i es va adormir de seguida.